

COVID-19

Rok 2020 začal jako každý jiný novoročním ohňostrojem a typickým přáním - hodně zdraví, štěstí a lásky. Ať se tady zase spolu za rok sejdeme.

To ještě nikdo netušil, co nám onen magický rok s čísly 2020 přinese. Začal stejně jako pokaždé, jen kdesi v Číně se objevil nový virus. Z počátku tomu nikdo nevěnoval příliš pozornosti, vždyť každou chvíli přináší informace o různých nemocech. A Čína je přeci tak daleko. Ale když nemocných přibývalo a oblast nákazy se začala rozšiřovat, zbystřili především ti, kteří tam měli někoho z příbuzných. U nás bylo ještě vše při starém. Proto nás velmi překvapilo, když v Číně začali uzavírat celá města. To jsem si vůbec nedovedla představit. Tolik lidí nikam nesmělo. Město Wu-chan bylo najednou liduprázdné. Počty nakažených i obětí rostly raketovou rychlostí.

A pak to pomalu začalo přicházet k nám. Nakažení se začali objevovat v okolních státech, nejprve v okolí Číny a postupně čím dál blíže Česku. Na letištích se začaly zpříšňovat kontroly.

Můj začátek letošního roku byl také jiný. Ještě o vánočních prázdninách, naštěstí až na konci, jsem dostala neštovice. Mamka byla nadšená, protože jsem je prý potřebovala dostat, já už tak moc ne. Takže jsem první 3 týdny roku 2020 strávila v posteli. Co mě nebavilo, bylo dopisování sešitů a dohánění učiva z domova. Což mi dneska přijde úplně normální. I jarní prázdniny jsem si ještě užila. Jezdili jsme bruslit a plavat, scházela jsem se s kamarádkami a kamarády, prostě fajn prázdniny.

I ve škole a doma se o koronaviru začalo více mluvit. Ve škole nám připomínali, jak si správně mýt ruce. Pomalu se začínalo šuškat o tom, že bychom měli zůstat doma.

Lyžařský kurz, který naše třída absolvovala, se mi také moc líbil. Hlavně to byl týden bez rodičů, jen s kamarády a bylo to prostě super. Později se ukázalo, že novým středem pandemie koronaviru je právě Itálie. A tak se Covid-19 dostal až k nám.

Covid-19 je nemoc, která má podobné příznaky jako nachlazení nebo chřipka. Únava, bolest v krku, horečka, bolest svalů, kašel. Proto si to mnozí pletli. Když přišel příkaz, aby ti, kteří se vrátili z Itálie zůstali 2 týdny doma v karanténě, mnozí to nedodržovali. V televizi se začalo otevřeně mluvit o různých opatřeních.

A pak to přišlo. 11. března 2020 zavřeli všechny školy. Nikdo pořádně nevěděl, co to všechno s sebou přinese. V televizi nemluvili o ničem jiném. Já jsem si myslela, že to budou takové prázdniny. Budu si moct přispat, budu se scházet s kamarádkami ze třídy a bude to fajn. Když pak později zpřísnili opatření, všechno bylo jinak. Samé zákazy a příkazy a spousta otázek a nejistoty.

Zavřené obchody, kadeřnictví, karanténa některých měst, zákaz vycházení důchodců a všeobecné roušky. Slovo, které se teď skloňuje ve všech pádech. Také učení doma, které jsem si už předtím vyzkoušela, probíhá v daleko větším

měřítku. Bez počítače a internetu by to byl velký problém.

Snažím se domácí úkoly a školu dělat svědomitě, přesto to není ono. Chybí mi klasická škola, někteří učitelé, kamarádi, prostě ten typický školní ruch. I když jsem s kamarádkami v kontaktu, cítím se často sama.

Co dodat na závěr? Nikdo neví, co bude dál. To, co se děje teď, ještě nikdy nebylo. Nevím, jestli se svět někdy vrátí do starých kolejí. Uvidíme. Byla bych moc ráda, kdyby bylo všechno jako dřív. Abychom mohli chodit ven, jezdit na výlety a scházet se s kamarády a kamarádkami. A nebýt pořád sama doma.

Tereza Vladyková

CORONAVIRUS 2020 (COVID-19)

Coronavirus ovládl svět, dokážeme přežít? Máme šanci? To podle mě budou psát noviny v dalších měsících, letech, kdo ví? Většina lidí říká „nepanikařme“, ale co když je to správné? Menší panika nebo alespoň obava je podle mě na správném místě. Lidé to pak alespoň začnou brát víc vážně a začnou se chovat ohleduplněji k ostatním.

Někdy se sama sebe ptám, jestli je to vůbec z nějaké stránky dobré. Když si to tak vezmu, je na tom přece jen pár pozitivních věcí. Například si lidé pomáhají, uvědomují si důležitost věcí, které berou za samozřejmost, více se starají o svoji hygienu. Zjistíme, jaké to je být v nějakém ohrožení.

Mně osobně chybí kontakt s někým jiným než s mými rodiči. Absolutně nevím, co dělat a tak zabírám čas pečením, děláním úkolů, hraním si se psem, a tohle je celý můj den. Mnohem raději bych byla ve škole.

HROZNĚ moc bych chtěla, aby to skončilo, než bude léto. Jinak bychom nemohli jet na dovolenou a nemohla bych jet na tábory.

Kristýna Mendová

COVID-19

Na konci roku 2019 se v Číně objevil nový virus zvaný koronavirus. Nejdříve se objevil v čínském městě Wu-chan a potom se začal šířit po celé Číně.

Netrvalo dlouho a začal se objevovat i v jiných státech jako je třeba Itálie.

No a v roce 2020 se dostal i do České republiky. Do České republiky se nejspíš dostal právě z Itálie, protože tam bylo spoustu lidí na dovolené.

Příznaky tohoto viru se projevují podobně jako u chřipky: bolest hlavy a svalů, horečka, kašel, bolest v krku.

10. března se po celé České republice zavřely všechny školy. Zanedlouho to ale pokračovalo. Začaly se zavírat divadla, kina, některé obchody, někteří lidé

přišli o práci, začali se nosit roušky, byla nařízená karanténa. No prostě to začíná být stále vážnější.

Ale jak se říká: Všechno zlé je pro něco dobré. A tak i zde se najde něco dobrého. Např. lidé si snad začnou vážit toho, že mohli chodit ven, kdy chtěli, není tolik znečišťováno ovzduší, když nejezdí tolik lidí do práce, lidé, kteří pracují nebo se učí přes počítač, se mohou zdokonalit v používání nových věcí přes internet atd. Myslím si, že by se lidé měli zamyslet i nad dobrými věcmi, které tento virus přinesl a využít své volno a zdokonalovat se ve věcech, na které jsme neměli dřív čas.

Možná to ale není náhoda, že se tohle všechno děje v roce 2020. V roce 1720 byl mor, v roce 1820 cholera a v roce 1920 španělská chřipka. Vždycky jednou za sto let je nějaká vážnější nemoc. Je možné, že je to tak schválně, aby se všichni lidé naučili spolupracovat a tím spolu překonali nemoc.

Hana Hospergrová

MŮJ POHLED NA SOUČASNOU SITUACI

Myslím si, že si za koronavirus mohou lidé sami. Vzhledem k tomu, jak se lidé chovají k přírodě a vůbec k celé Zemi, se jim to Země snaží jen vrátit.

Samozřejmě se všichni lidé nemají házet do jednoho pytle, ale v tomhle případě si myslím, že to tak je. Doufám, že co nejrychleji tento virus skončí, nejen abych mohla zpátky do školy, ale i proto, aby všichni byli zase v pořádku. Snad si potom všichni uvědomí, jak se mají chovat k přírodě a jak je pro ně důležitá.

Chvíli po tom, co jsem se dozvěděla, že musíme zůstat doma, jsem byla ráda, protože jsem si pod pojmem „zůstat doma“ představovala prázdniny. Teď mi to vadí, protože se mi zdá, že nic do školy nestíhám a že toho je strašně moc. Ale že mi tahle karanténa vadí, zase říct nemůžu, jelikož zdraví je na prvním místě. Kvůli karanténě mám spoustu času na svého psa a hraní na ukulele, takže mi to až tolik nevadí, až na to, že bych byla raději ve škole, protože vůbec nestíhám pár předmětů. Např. angličtinu. Ve škole nějakým způsobem dělám, co mám dělat, ale doma se sama nedonutím, proto pak dělám všechny úkoly na poslední chvíli.

Doufám, že karanténa brzy skončí a všichni budou v pořádku.

Barbora Kopecká
